

Vùng Hoa Thịnh Đốn và Học Sinh Trường Cũ

Kỷ Niệm buổi Họp Mặt ngày 31 tháng 5 năm 2025 tại tư gia cô Hạnh

Ngọc Hạnh

Vùng mây hôm nay lúc mưa lúc nắng nhưng khí hậu ẩm áp không còn lạnh lẽo như những tuần trước. Nhờ mưa sân cỏ, hoa trong xóm nhà nào cũng xanh tươi. Trời đẹp đi loanh quanh nhìn cây cảnh họ trồng cũng vui mắt. Tuy nhiên có nhà hoa, kiểng bị họ hàng nhà nai tận tình thưởng thức, trụi lũ, chẳng còn lá non hay hoa. Xóm này nhiều nai quá. Nếu chủ nhà không phủ lưới hay làm rào che là chúng ăn nhanh lắm. Qua một đêm các bụi hoa chỉ còn cọng, lá mất hết thật trông thật xác xơ tội nghiệp. Gia đình nai có khi đến 7,8 con lớn, nhỏ nhớn nhơ thông thả đi lại, không sợ chủ nhà.

Nói chung đi loanh quanh trong xóm hay đến các công viên nhìn cỏ hoa tươi tốt mượt mà cũng vui mắt. Các nơi bán cây cảnh bày bán các loại hoa khác nhau rực rỡ màu sắc: Cũng nhờ thời tiết ẩm áp nên quý vị cao niên có thể ra ngoài dự các buổi sinh hoạt do cộng đồng tổ chức, thăm viếng bà con bạn hữu không sợ lạnh như tháng trước. Tuy nhiên có cụ cẩn thận vẫn mang theo áo khoác nhẹ khi ra đường.

Thưa quý độc giả tôi nhắc đến quý vị cao niên vì các cụ là những người dễ bị ảnh hưởng thời tiết, hắt hơi, cảm cúm khi trời lạnh. Người trẻ tuổi họ mặc áo ngắn tay đi tung tăng ngoài đường phố từ cả tháng nay.

Một em cựu nữ sinh Gia Long, dí dỏm xếp hạng những người cao tuổi như sau: 70 tuổi: người già; 80 tuổi: già khú; 90 tuổi: già khú đế. Tuy cao tuổi nhưng các cụ ở vùng phần lớn còn khỏe mạnh, vui vẻ, thường tham gia các buổi sinh hoạt cộng đồng.

Tôi nhớ các cụ 80 tuổi ở Việt Nam ngày trước ít ra khỏi nhà và thường chẳng phải làm việc gì cả. Trong nhà con cháu phụng sự, có khi rót nước uống cũng có người giúp.

Ngày nay ở Hoa kỳ 80 tuổi còn đi làm như chị bạn tôi đã vào hàng cao niên nhưng nhà thuốc vẫn mướn cho đến khi con cháu bắt chị ấy nghỉ hưu. Chị bảo đi làm có người ra người vào, chuyện trò bận rộn vui hơn ở nhà, ra vào một mình vì chồng đã qua đời. Các con chị đều có nhà cao cửa rộng nhưng chị chẳng ở với cô cậu nào cả tuy các cháu ân cần mời mọc. Chị ở gần các cháu mà thôi. Theo ý chị thì nhà mình, mình ở. Đọc sách khuya dậy muộn cũng chẳng ai phàn nàn. Ở với con cháu mất tự do của chúng và của mình. Tôi biết có nhà thơ 102 tuổi ở một mình nơi chung cư dành cho người già, từ chối không chịu ở chung với con cháu. Đến chơi vài ngày, 1 tuần rồi cũng trở về chung cư.

Anh tự lo sinh hoạt hàng ngày, sáng tác thơ văn, trò chuyện với con cháu, thân hữu bà con qua điện thoại nhưng không ở chung với ai. Thật không giống với các cụ ở Việt Nam ngày trước, ông bà, cha mẹ và các con cháu 2,3 thế hệ sống chung trong ngôi nhà rộng. Mọi người cơm nước hầu hạ, lo lắng chăm nom, phụng sự ông bà cha mẹ vào tuổi thượng thọ của mình.

Ngày nay hay chính xác hơn, cách đây vài hôm có 1 chị cựu

giáo sư 90 tuổi, nghỉ hưu từ Mỹ về Việt Nam sống với bà con. Nay chị trở lại Hoa kỳ vừa để khám mắt, vừa thăm bạn hữu, chị em. Có lẽ một phần để tránh thời tiết nóng nực quê nhà. Chị cho biết Huế, Việt Nam đang là mùa Hè, nóng lắm. Chị đi một mình, không cần ai đưa đi suốt khoảng đường dài hơn 20 tiếng trên máy bay. Học trò cũ của chị, bạn bè biết tin, hết người này đến người khác mời chị dùng cơm trưa, cơm tối.

Cũng trong cùng một ngày tôi có người học trò năm xưa muốn đến thăm vì đã lâu không gặp cô giáo cũ. Em là Kiến trúc sư từ Việt Nam đến thủ đô Hoa kỳ dự hội thảo về Kiến trúc, nhân cơ hội đi thăm cô giáo ngày xưa. Tôi phân vân vì có hẹn với chị bạn cao tuổi, làm sao có thể gặp cả hai cùng thời gian? May quá em Khánh Trung cố gắng thu xếp đến thăm tôi vào giờ khác nên tôi có thể dự buổi họp mặt với chị bạn từ quê hương trở về vùng Hoa Thịnh Đốn.

Thưa quý độc giả em Khánh Trung là học sinh cũ của tôi cách đây hơn 50 năm khi em còn học sinh Trung Học. Nay em là Kiến trúc sư tên tuổi nơi quê nhà. Khánh Trung và các bạn cư ngụ Hoa kỳ liên lạc nhau để cùng đến thăm cô giáo ngày xưa, mang quà quê hương đến tặng và mời đi ăn, mừng ngày "Họp Mặt".. Các bạn Khánh Trung không học với tôi ngày nào, chỉ là học trò trường cũ. Tôi thật sự ngạc nhiên, cảm động và rất cảm ơn các em. Thời gian làm học trò của các em qua đã lâu và ai cũng bận rộn...Vả lại em Khánh Trung dự hội thảo ở tận Washington DC, tôi ở Virginia vùng Fairfax, cách nhau cả tiếng nếu không kẹt xe... Tuấn và Vũ cũng ở xa, nhà em Tùng tương đối gần hơn.

Từ trái qua phải: Khánh Trung, cô Ngọc Hạnh, Tùng, Tuấn

Ngày xưa các em là những học sinh Trung học vô tư. Nay các em tóc điểm bạc còn cô giáo là bà lão không phải già mà "già khú đế" theo sự xếp hạng của em cựu nữ sinh Gia Long. Các em có người đã có dâu rể, làm ông bà, thành công, có sự nghiệp. Tôi từng tham dự buổi Họp Mặt hàng năm của những cựu học sinh các trường Trung Học Việt Nam cư ngụ Hoa Kỳ. Các em tổ chức các buổi tiệc Tân niên, Tất niên với cả trăm người tham dự để thầy trò, bạn bè có dịp hàn huyên, thăm hỏi nhau, thì giờ rộng rãi. Trường hợp em Khánh Trung thì giờ eo hẹp nhưng cô gắng thăm cô giáo ngày xưa. Thật là quý hóa vô cùng. Các em cựu học sinh Trung Học Nguyễn Trãi khác cư ngụ Hoa kỳ thỉnh thoảng cô trò còn gặp nhau. Khánh Trung ở Việt Nam xa xôi, tôi thì già "khú đế", có thể Khánh Trung đi thăm cô giáo lần cuối trước tôi vĩnh viễn ra đi?

Thưa quý vị, trước 1975 phần đông các giáo chức xem trường học và học sinh quan trọng như gia đình thứ hai của mình. Chúng tôi rất vui khi biết các em thành công, hạnh phúc. Xót xa nếu các em gặp việc không may như khi nghe 1 cựu học sinh chết thảm trong chiến trường Campuchia ở tuổi thanh niên hay chìm trong lòng biển cả lúc vượt biên.

Nhớ lại từ lúc nhỏ còn là học sinh trẻ con đến khi lớn thành sinh viên, bọn học trò chúng tôi đều quý mến thầy cô giáo của mình. Vui biết bao thấy các cựu học sinh còn giữ nề nếp xưa. Sự viếng thăm các em là phần thưởng tinh thần cho giáo chức chúng tôi. Cảm ơn các em nhiều lắm, các em cựu học sinh thân mến.

Theo tôi Việt Nam thời trước 1975 tình cảm thầy trò, phu huynh học sinh và nhà trường rất tốt đẹp. Học sinh thân phần lớn thân thiện với đồng môn và quý mến thầy cô giáo. Có lẽ nhờ giáo dục gia đình học sinh, sinh viên Việt Nam ở Hoa Kỳ cũng kính quý thầy cô giáo, các giáo sư của mình. Tôi có người bà con dạy ở Đại học Nha Khoa Hoa kỳ. Các sinh viên Việt Nam tốt nghiệp, mở phòng mạch đã mấy năm mà Tết, Giáng Sinh vẫn gửi thiệp hay đến thăm và mang quà biếu thầy. Không thấy cô cậu sinh viên Mỹ nào đến thăm. Không biết với đồng môn và giáo sư Mỹ, các sinh viên Mỹ có thân thiết hơn không?

Tóm lại tôi cảm ơn em Khánh Trung và các bạn đã dành thì giờ quý báu đến thăm, tặng quà, cho biết tin tức các thầy cô giáo trường xưa, các bạn đồng môn ở quê nhà.

Tôi cầu chúc quý thầy cô, các em cựu học sinh Nguyễn Trãi, quý đồng bào quê nhà và hải ngoại thật nhiều sức khỏe, niềm vui, thành công trong mọi việc, mãi hạnh phúc. Xin ơn trên ban phước lành cho tất cả các em, đồng bào và gia đình.

Virginia, ngày 2/6/25

Ngọc Hạnh

